

faa i Sygdommens Begyndelse paabyde, at hele Besætninger, hvori Sygdommen er udbrudt, eller Dele af samme skulle nedslaaes.

Enhver Hest, som efter Dyrlægens Erklæring er besægt med Snive eller Springorm (hvortil ogsaa den saakaldte Steenkrop bliver at hense) skal dræbes.

De Dyr, som saaledes dræbes, skulle obduceres, og de derover optagne Forretninger gennem Amtet indsendes til Indenrigsministeriet.

Forinden Nedslagningen lader Politimesteren Dyrene taxere af 3 af ham dertil udvalgte Mænd. Dyrene ansættes til den Værdi, de vilde have, hvis de ikke vare syge; men i Beløbet afdrages det dræbte Dyrs Værdi. Den saaledes udfundne Sum erstattes. Eierne fuldt, hvis der ved Dyrenes Abning ikke findes Spor af nogen af de nævnte Sygdomme, i modsat Tilfælde med $\frac{2}{3}$ af den ansatte Værdi.

Erstatningen udredes med $\frac{3}{4}$ Dele af Statskassen og $\frac{1}{4}$ Deel af vedkommende Kjøbstads eller Amtskommune.

ved toges med 23 Stemmer mod 9.

Derefter fattes som sidste Affnit §§ 9, 10, 11 og 12 med de dertil stillede Vædringsforslag under Forhandling.

Drejer: Det 1ste Vædringsforslag angaaer § 9 og gaaer ud paa, at den Sætning: „ethvert Dyr, som er blevet bidt af en gal Hund, skal dræbes eller holdes indespærret i 2 Maaned“ udgaaer, og at der istedet derfor sættes: „ethvert Dyr, som kan ved Bid forplante Sygdommen videre, skal, naar det er blevet bidt af en gal Hund, strax dræbes.“ Forslagsstillerne have troet, at, naar et Dyr er blevet bidt af en gal Hund, og dette Dyr kan ved Bid forplante Vandstræksygdommen videre, bør det ubetinget og snarest muligt dræbes, og hertil sigter det stillede Vædringsforslag; den Tilføining, der i Lovforslaget er bleven gjort om, at Dyret skal holdes indespærret i 2 Maaned, forekommer os ikke at være hensigtsmæssig. Vanskeligheden vil jo bestaae i at faae afgjort, hvilke Dyr der ved

Bid kunne forplante Sygdommen videre; men med Hensyn til dette Spørgsmaal maa man jo vente det Samme som med Hensyn til Afgjørelsen af de øvrige Sygdommes Natur, som Loven angaaer, nemlig at faae de fornødne Oplysninger hos de Sagkyndige. Man kan, saavidt jeg skjønner, ikke komme det nærmere end ved at lade Loven bestemme, at Foranstaltningen skal komme til Udførelse, naar et Dyr, som kan forplante Sygdommen videre, bliver bidt, og man maa da især overlade til Sagkyndige Afgjørelsen af, i hvilke Tilfælde saadan Forplantning kan ske. Forslagsstillerne have dernæst til § 9 blot stillet det Forslag, at Ordet „nedskyde“ i Paragraphens næstsidste Linie forandres til „dræbe.“ Dette er foranlediget dels ved Uttringer, der saaldt ved Sagens første Behandling, og dels ved den Betragtning, at der kan være Omstændigheder tilstede, der vilde gjøre det dels i høj Grad utilraadeligt og dels maaskee umuligt at dræbe Hunden ved Skud. Man maa derfor hellere vælge den almindelige Betegnelse „dræbe“, som jo ingenlunde ubeluffer, at Dræbningen kan ske ved Hjælp af Skydevaaben. Jeg skal, hvad § 9 angaaer, hertil indskrænke mig, og navnlig ikke berøre det af en anden Landstingsmand (Blensborg) stillede Forslag til samme Paragraph; ialtsald skal jeg afvente, hvorledes han motiverer det. — Til § 10 have vi tilladt os at foreslaa, at de der omtalte Bøder skulle tilfalde ikke Politikassen men Stedets Fattigvæsen, hvorved naturligvis ikke kan menes Andet end paa Landet Sognets og i Kjøbstaden Kjøbstadens Fattigvæsen. Vi have troet, at det, hvor der ikke var en ganske særdeles Anledning til at vælge andre Kasser som dem, der skulle modtage Bøderne, var det rettest at vælge de enkelte Communers Fattigkasser. Det er naturligvis vanskeligt at anføre egentlige Beviser for, hvorfor man hellere skal vælge den ene Kasse end den anden. Imidlertid er der blandt Andet med Hensyn til dette Spørgsmaal ogsaa den Betragtning, at Lovens Blivksomhed for Endel vil beroe paa den Interesse, hvormed de enkelte Beboere, navnlig i Landcommunerne, opfatte Loven, og om det end ikke vil være noget særdeles stærkt Motiv til at vække og nære